Offentliggjort d. 1. marts 2011

Bindende svar – afvisning af svar – nye oplysninger i forbindelse med efterprøvelse af afvisning - TfS 43352 ©

Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen
www.v.dk

Retten på Frederiksberg tiltrådte ved en dom af 22/12 2010, at SKAT havde afvist at besvare en anmodning om bindende svar, da spørgsmålet ikke kunne besvares med den fornødne sikkerhed, jf. skatteforvaltningslovens § 24, stk. 2. Der kunne ikke repareres herpå ved yderligere bevisførelse i form af vidneafhøring m.v. i byretten.

Efter skatteforvaltningslovens § 24, stk. 1, 2. pkt. kan myndighederne afvise at besvare en anmodning om bindende svar, som spørgeren ikke har oplyst i behørigt omfang, se eksempelvis TfS 2008, 321 SR.

Endvidere kan myndighederne efter § 24, stk. 2 i øvrigt *i særlige tilfælde* afvise at give et bindende svar, hvis spørgsmålet er af en sådan karakter, at det ikke kan besvares med fornøden sikkerhed, eller andre hensyn taler afgørende imod en besvarelse. Denne bestemmelse, der i hovedsagen kan spores tilbage til forhåndsbeskedloven fra 1983, er i motiverne til skattestyrelsesloven bl.a. motiveret derved, at:

> *"Ved administrationen af reglerne om bindende svar må [...] indgå, at der er spørgsmål, der ikke egner sig for den forenklede og borgerstyrede sagsbehandling, der ligger i ordningen med bindende svar. Det vil derfor ske, at en anmodning om bindende svar må afvises med henvisning til, at det pågældende spørgsmål har en sådan karakter, at det enten ikke kan besvares med den hast, som spørgeren ønsker, eller at det ikke kan besvares løsrevet fra andre skattemæssige forhold vedrørende den pågældende. Et bindende svar binder jo skattemyndighederne i op til 5 år.*

Offentliggjort d. 1. marts 2011

Afvisning kan også komme på tale, eksempelvis hvis der pågår en kontrol eller revision af en skattepligtig, der omfatter den eller de dispositioner, der er stillet spørgsmål om. Der kan også være tale om, at anmodningen om et bindende svar har en sådan karakter, at told- og skatteforvaltningen, respektive Skatterådet, finder, at der bør foretages kontrol i virksomheden af dispositionen, f.eks. fordi virksomheden aldrig har været registreret i forhold til aktiviteten…"

Én kategori af sager, hvor bestemmelsen i § 24, stk. 2 har været anvendt i offentliggjort praksis, drejer sig om tilfælde, hvor der efter Skatterådets opfattelse ikke har foreligget det fornødne civilretlige fundament for en skatteretlig stillingtagen til de rejste spørgsmål.

Problemstillingen er her, at skatteyderen på den ene side selv har ansvaret for at tilvejebringe de korrekte og fornødne oplysninger for skattemyndighedernes stillingtagen til det rejste spørgsmål, ligesom skatteyderen har ansvaret for, at det bindende svar baseres på behørige og relevante forudsætninger. Konsekvensen af et mangelfuldt beslutningsgrundlag eller svigtende forudsætninger er således, at skattemyndighedernes besvarelse af det stillede spørgsmål mister sin forbindenhed for myndighederne, jf. herved skatteforvaltningslovens § 25. Men skattemyndighederne kan efter § 24, stk. 1 anmode skatteyderen om yderligere oplysninger eller dokumentation, og kan afvise spørgsmålet eller begrænse svaret til de forhold, der skønnes tilstrækkeligt oplyst, hvis skatteyderen ikke efterkommer en anmodning om yderligere sagsoplysning inden for en rimelig frist.

På den anden side kan fundamentet for en skatteretlig stillingtagen til det stillede spørgsmål som nævnt være så mangelfuldt, at skattemyndighederne ikke skønner det muligt at afgive et bindende svar, og derfor afviser anmodningen efter § 24, stk. 2, jf. eksempelvis TfS 2010, 413 SR og TfS 2011, 117 SR. Se tillige TfS 2008, 119 LSR og TfS 2007, 1085 SR, TfS 2007, 455 SR og 453 SR

En anden kategori af sager, hvor bestemmelsen i § 24, stk. 2 har været anvendt i offentliggjort praksis, drejer sig om tilfælde, hvor der foreligger betydelig usikkerhed om sagens fakta på væsentlige punkter. Eksempelvis kan nævnes TfS 2009, 1090 SR, hvor det hang i luften, at spørgeren havde fremlagt antedaterede dokumenter, og hvor Skatterådet afviste sagen med henvisning til, at der forelå betydelig usikkerhed om sagens fakta på et så afgørende punkt som aftalegrundlaget.

Offentliggjort d. 1. marts 2011

Sagen afgjort ved Retten på Frederiksbergs dom af 22/12 2010 hører ligeledes til den kategori af sager, der giver anledning til visse, nærmere overvejelser om skatteyderens forhold. Retten fandt i denne sag ikke anledning til at tilsidesætte SKAT´s afvisning af at meddele et bindende svar.

Den pågældende skatteyder havde anmodet SKAT om bindende svar på spørgsmålet om, hvorvidt han kunne sælge en bolig skattefrit efter parcelhusreglen. Til belysning af sagen havde skatteyderen bl.a. henvist til en upåanket afgørelse fra skatteankenævnet, truffet 4 mdr. tidligere, om beskatning af andre ejendomshandler foretaget af skatteyderen.

SKAT afviste at besvare det stillede spørgsmål, da spørgsmålet ikke fandtes at kunne besvares med fornøden sikkerhed. Som begrundelse havde SKAT bl.a. henvist til skatteyderen og dennes ægtefælles indkomst og formueforhold for indkomstårene 2006 - 2008, der efter SKAT´s opfattelse måtte anses at have et så beskedent omfang, at der kunne være tvivl om, hvorvidt oplysningerne hvilede på et korrekt grundlag. Videre henviste SKAT til, at de vejledende privatforbrugsberegninger på baggrund af de selvangivne oplysninger viste store udsving og i indkomståret 2006 var negativt med 1,6 mio. kr. Med henvisning til usikkerheden om sagsøgerens indkomst- og formueforhold og dermed også, om sagsøgeren drev næring med køb og salg af fast ejendom fandt SKAT herefter ikke at kunne besvare det stillede spørgsmål fra skatteyderen med den fornødne sikkerhed.

Det var denne afgørelse om afvisning af det bindende svar, der forelå til prøvelse ved Retten på Frederiksberg. Retten fandt som nævnt ikke grundlag for at tilsidesætte SKAT´s afgørelse om afvisning.

Efter Rettens opfattelse var SKAT´s afgørelse således for det første *truffet på et fyldestgørende grundlag*. Retten fandt herved anledning til at fremhæve, at SKAT på baggrund af oplysningerne i Skatteankenævnsafgørelsen, jf. ovenfor, ikke havde haft anledning til at indhente yderligere oplysninger, og at skatteyderen havde været bistået af professionelle rådgivere.

Retten fandt heller *ikke grundlag for at tilsidesætte det skøn*, som SKAT havde foretaget i forbindelse med afvisningen af at meddele det bindende svar. Retten har med andre ord ikke fundet grundlag for at anse skønnet som åbenbart urimeligt. Retten an-

Offentliggjort d. 1. marts 2011

førte herved, at den omstændighed, at skatteyderen i forbindelse med bevisførelsen for retten havde sandsynliggjort, at han havde boet på den omhandlede ejendom fra omkring august 2005 og de oplysninger, der i øvrigt var fremkommet under bevisførelsen, ikke kunne føre til andet resultat. Retten bemærkede i denne forbindelse, at SKAT´s afgørelse var truffet ud fra de oplysninger, der forelå på tidspunktet for afgørelsen, herunder oplysning om tilmelding i folkeregisteret, hvorefter sagsøgeren var uden fast bopælsadresse fra 1. august 2005 til 15. januar 2006. Videre anførte retten, at det tidsmæssige perspektiv, der kunne have betydning for, om ejendommen var udgået af næringsvirksomhed, i den foreliggende sag skulle bedømmes efter tidspunktet for SKAT´s afgørelse den 25. august 2009.

Set i lyset af motivudtalelserne til skatteforvaltningslovens § 24, stk. 2 og til det vide skøn, der ved loven er overladt SKAT og Skatterådet, var der næppe grundlag for at nå frem til et andet resultat i sagen. Manglende gennemsigtighed eller urent trav kan således føre til, at en anmodning om bindende svar afvises på grundlag som følge af usikkerhed om fakta.

Dommen indeholder imidlertid et andet interessant element, nemlig betydningen af de forbedrede bevismuligheder ved en domstolsbehandling.

Dommen synes at forudsætte, at vurderingen af, om der er grundlag for at tilsidesætte SKAT´s skøn, skal foretages på grundlag af de oplysninger og omstændigheder, der forelå på tidspunktet for SKAT´s afgørelse, og ikke på det senere tidspunkt for efterprøvelse af skønnet. Ganske vist er der ikke tale om efterprøvelse af et materielt spørgsmål, hvor det er på tale at tage stilling til, om et skøn er foretaget på et mangelfuldt grundlag og om skønnet fører frem til et åbenbart urimeligt resultat - men alene en vurdering af et skøn over, hvorvidt der skal træffes en afgørelse. Meget taler for dommens resultat på dette punkt, men det er dog ikke ganske utvivlsomt.

——— o ———